

In memoriam

MILAN D. DELEVIĆ
DIPLOMIRANI INŽENJER AGRONOMIJE

Dana 28. januara 1991. godine napustio nas je, tiho i iznenada, jedan čestiti i plemeniti čovjek, priznati stručnjak, cijenjeni kolega, borac za slobodu i pravcu, drug Milan Delević.

Vijest o smrti, koja je od nas zauvijek otrgla ovog vrsnog poljoprivrednog stručnjaka, bolno je odjeknula u srcima kod svih njegovih kolega i građana Ivanograda, kao i svih onih koji su ga znali i poznavali i sa kojima je Milan radio i proveo najljepše dane svoga života.

Milan je rođen 1913. godine u slobodarskom gnijezdu sela Buča kod Ivanograda u čestitoj porodici Delevića.

Vaspitan i odgojen u glasilom domu IVAN-DELA, kao pošten i karakteran omladinac, ostvarenje svojih ideala pravde i slobode nalazi u savremenim događajima, u kojima je učestvovao aktivno, posebno u oslobođenju i obnovi svoje domovine.

Osnovno i srednje obrazovanje je počeo i završio u Beranama - današnjem Ivangradu, gdje je maturirao 1931. godine, ali je učio i u Zaječaru i drugim mjestima, gdje mu je otac Drago službovao kao crnogorski i jugoslovenski oficir.

Kao student Poljoprivrednog fakulteta u Beogradu učestvovao je u svim akcijama napredne studentske omladine Beogradskog Univerziteta. Preko svojeg brata Ivana člana KPJ, bio je tijesno povezan sa naprednom komunističkom omladinom Univerziteta u Beogradu.

Ostao je u nezaboravnom sjećanju svih onih koji su ga poznavali u toku Drugog svetskog rata kao borca, kao internirca u logorima Albanije i u Baru, te kao poljoprivrednog stručnjaka od oslobođenja zemlje, gdje se isticao kao vrstan radnik, aktivista i primjeran organizator na izvršavanju zadataka. Rat ga je zatekao u Beogradu, gdje je preživio njegovo bombardovanje, i sa velikim teškoćama stigao u ondašnje Berane, prije kapitulacije.

Sa prvom ustaničkom puškom, ustaju i građani sa područja Berana, među kojima i Milan, te sa ostalim ustanicima Berana oslobađaju grad i

okolinu. U bučičkom bataljonu Milan je puškomitraljezac. Na Cmiljevici štiti odstupnicu ne samo svog bataljona, nego i čitavog fronta na ovom dijelu.

Nakon gubitka slobodne teritorije u Beranama, početkom 1942. godine, Milana hapse Italijani i on ostaje u koncentracionim logorima sve do kraja maja 1943. godine.

Sa dolaskom brigada i oslobođenjem Berana 1943. godine Milan pristupa IV Crnogorskoj proleterskoj brigadi, a kasnije po potrebi ide u V Crnogorsku proletersku brigadu, odakle je po zadatku vraćen u Berane, gdje je uključen u organe Sreskog narodnooslobodilačkog odbora.

Aprila 1944. godine bio je komesar čete u bataljonu narodnih odbojnika, koji vodi borbe na Trešnjeviku, Ovsinama i šire za konačno oslobođenje Berana oktobra 1944. godine. U decembru 1944. godine, po zadatku, ide u Kolašin za poljoprivrednog referenta u Sreskom narodnom odboru, gdje ostaje do oktobra 1945. godine, a od oktobra 1945. godine stalno slušbuje u Beranama - današnjem Ivangradu do penzionisanja decembra 1965. godine.

Bio je na raznim dužnostima, počev od referenta za poljoprivredu, direktora Sreskog poslovnog saveza u Ivangradu, upravnika Poljoprivredne stanice u Ivangradu, upravnika Zemljoradničke zadruge Buče i poljoprivrednog inspektora, sa koje dužnosti je i penzionisan.

U svojem radnom vijeku Milan je bio poslanik Skupštine SR Crne Gore u dva saziva, član Sreskog i Opštinskog komiteta SKJ, predsjednik SUBNOR-a Ivangrad i aktivni društveno-politički radnik do kraja života. Nosilac je medalje za hrabrost i drugih odlikovanja.

Na svim poslovima koje je obavljao stekao je veliko životno i radno iskustvo, sa kojim se znalački koristio i davao pun doprinos daljem razvoju poljoprivrede i društveno-ekonomskih odnosa u cjelini.

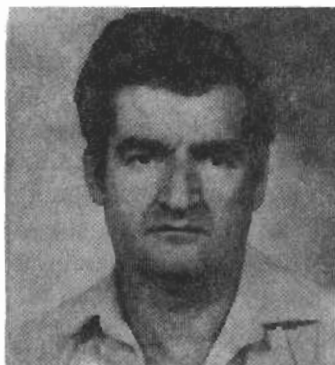
Pored svojih radnih i stručnih sposobnosti, Milan se isticao najljepšim ljudskim vrlinama. Bio je po prirodi tih i nenametljiv, druželjubiv i primjerne pogodnosti za saradnju i sporazumijevanje, čvrst i karakteran.

Rodoljublje, humanost, postojansot, čestitost i izuzetno ljudsko poštenje bile su crte Milanovog karaktera. Svojim ličnim poštenjem otvorena srca prema ljudima, neumornim radom i zalaganjem na ostvarivanju povjerenih mu zadataka, stekao je veliku ljubav i poštovanje širokog kruga svojih kolega, saradnika, prijatelja i poznanika.

Zbog toga je bio voljen, cijenjen, poštovan i kao takav ostaće da trajno živi u nama. Za sve što je uradio svojoj struci i zemlji neka je trajna hvala dobrom čovjeku i dragom kolegi inž.agronomije Milanu Deleviću.

*Milan Mažović
Milorad Čukić
Branko Šoškić*

In memoriam

SRETKO RADULOVIĆ
DIPLOMIRANI PRAVNIK

Dana 19. oktobra 1990. godine poslije kratke i teške bolesti preminuo je dugogodišnji saradnik Poljoprivrednog instituta u Titogradu, diplomirani pravnik Sretko Radulović.

Pokoljni Sretko je rođen 15. februara 1939. godine u selu Crnci (Piperi) u čestitoj i uglednoj porodici Radulović, gdje je završio osnovnu školu. Vrlo rano je ostao bez oca, pa je još u najranijem djetinjstvu osjetio sve teškoće života. Razvijao se i školovao zahvaljujući sopstvenom nastojanju i inteligenciji, pa je sa velikom upornošću i trudom stekao srednje stručno i fakultetsko obrazovanje.

Srednju poljoprivrednu školu u Baru je završio 1957. godine nakon čega se zaposlio u Poljoprivrednom institutu u Titogradu, gdje je radio kao tehnički saradnik u Zavodu za zaštitu bilja.

Želja za daljim usavršavanjem i sticanjem znanja uz rad odvela ga je na studije Pravnog fakulteta u Titogradu, gdje je diplomirao 1977. godine. Kao pravnik nastavlja da radi u istoj ustanovi, tako da je sav svoj radni vijek proveo u Poljoprivrednom institutu u Titogradu.

Svojim zalaganjem, predanim i savjesnim radom, bilo da je radio na poslovima tehničkog saradnika u poljoprivredi, bilo na poslovima sekretara Instituta svoje ustanove, poslije završenih studija, dao je značajan doprinos radu i razvoju Instituta.

Iako smo bili upoznati sa karakterom njegove bolesti, svjesni, kao i on sam, da kraj njegovog života nije daleko, bježali smo od istine, a njegovo hrabro držanje ulivalo nam je nadu da još nije sve izgubljeno. Dostojanstveno je podnosio teško breme svoje životne sudbine.

U privatnom životu bio je mirne i plemenite naravi. Nije znao da se naljuti, niti ikome na žao da učini, a ako je osjetio kakav duhovni bol ili

neku patnju, to je nosio u sebi ne ispoljavajući pri tom nikakvu srdžbu prema drugome. Nikada nije težio za isticanjem svoje ličnosti i svojih sposobnosti. U kontaktu sa ljudima uvijek je bio neposredan, ljubazan i iskren. Za sve nas njegove prijatelje, drugove i saradnike bio je nenametljiv i skroman čovjek.

Sada, kada je mogao da se više posveti svojoj porodici - supruzi Miri, sinu Milošu i ćerki Tijani, i da mu oni uljepšaju dane zaslužnog odmora, neumitna smrt ga je otrgla od njegovih najmilijih.

Njegovoj porodici neka bude utjeha što je imala tako plemenitog oca i supruga, a našem dragom kolegi, prijatelju i saradniku, dobrom čovjeku Sretku Raduloviću, neka je trajna hvala i blagodarnost za sve dobro što je učinio svojim kolegama i prijateljima, svojoj ustanovi i svojoj sredini.

Dr Darko Mandić